

LIST KS. TADEUSZA STYCZNIĄ DO JEGO MAGNIFICENCJI
KS. PROF. DR. HAB. ANDRZEJA SZOSTKA, REKTORA KUL
W SPRAWIE ODMOWY PRZYJĘCIA KRZYŻA KAWALERSKIEGO
ORDERU ODRÓDZENIA POLSKI
OD PREZYDENTA ALEKSANDRA KWAŚNIEWSKIEGO*

Jego Magnificencja

Ksiądz Profesor Dr hab. Andrzej Szostek

Rektor Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego

Magnificencjo, Czcigodny Księżu Rektorze!

Dziękując Księdzu Rektorowi za przekazaną mi listem z dnia 28 września 2000 roku wiadomość o przyznaniu mi przez Pana Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Aleksandra Kwaśniewskiego Krzyża Kawalerskiego Orderu Odrodzenia Polski, którym miałbym być udekorowany w dniu 15 października bieżącego roku podczas uroczystej inauguracji roku akademickiego 2000-2001 w Katolickim Uniwersytecie Lubelskim, informuję uprzejmie, że odznaczenia tego przyjąć nie mogę.

Informuję o tym Księdza Rektora nie bez bólu i wewnętrznej rozterki. Trudno mi bowiem, z jednej strony, nie docenić i wdzięcznie nie odnotować w akcie Prezydenta Państwa końcowego w gruncie rzeczy rezultatu wcześniej zapewne w tym celu podjętych i najszlachetniejszymi motywami podyktowanych starań ze strony P.T. Wnioskodawców. Trudno mi jednak, z drugiej strony, zaakceptować samego siebie w roli przyjmującego to odznaczenie od Prezydenta Państwa, które jest moją Ojczyzną i któremu sam Pan Prezydent przydzielił w swej kampanii wyborczej tak wysoce zobowiązującą i obiecującą nazwę: „Dom Wszystkich – Polska”, skoro dokument mego odznaczenia sygnowany jest tegoż Prezydenta podpisem, który widnieje również pod ustawą z dnia 30 sierpnia 1996 roku, wyjmującą – w tymże „Domu Wszystkich – Polsce” – spod wszelkiej ochrony prawa życie tysięcy bezbronnych dzieci przed ich narodzeniem się, a zarazem uwalniającą od wszelkiej odpowiedzialności prawnej – a nawet wspomagającą z zasobów Państwa – tych, którzy te dzieci zabijają. (Wdzięczność i chwala – w imieniu Nienarodzonych – Trybunałowi Konstytucyjnemu

* Kopia listu znajduje się w archiwum Instytutu Jana Pawła II KUL.

Rzeczypospolitej Polskiej, który podpisaną przez Prezydenta ustawę uchylił swym orzeczeniem z dnia 28 maja 1997 roku).

Czyż bowiem taka ustawa nie jest aktem skrajnego bezprawia wobec całej populacji tychże dzieci, bezprawia podniesionego do rangi „prawa”? Czy jedynym „uprawomocnieniem” dla tego rodzaju bezprawia nie jest roszczenie sobie prawa – i to w imię „państwa prawa” – do takiej wolności, dla której życie drugiego człowieka, zwłaszcza całkiem niewinnego i bezbronnego, przestaje być absolutnie nieprzekraczalną granicą, wolności więc, która staje się nieodróżnialna od samowoli? I czy przekroczenie przez wolność tej granicy, jaką jest respekt dla ludzkiego życia – z powołaniem się na regułę większości głosów jako na jedyne kryterium rozstrzygania wszelkich spraw w demokratycznym państwie – nie zamienia państwa demokratycznego w nieodróżnialne już odeń państwo totalitarnej przemocy, a więc dyktatury silnych nad bezsilnymi, sprawowanej przez większość tych pierwszych nad mniejszością drugich już tylko w oparciu o rację siły, nie w oparciu o siłę racji? Co jednak wówczas z Nienarodzonymi, którzy przecież nie przestają być ludźmi, a skoro nimi są, to co z prawdą o ich życiu jako wartością dla człowieka fundamentalną, będącą zarazem podstawą państwa prawa? I – co w takim razie z Polską jako „Domem Wszystkich”?

Pytania tego niepodobna nie postawić sobie dziś, pragnąc pozostać sobą w Polsce jako Domu Wszystkich, lecz z tego samego powodu nie mogę go nie postawić również Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej jako Prezydentowi „Domu Wszystkich”, czyli Prezydentowi, od którego mógłbym dopiero przyjąć to zaszczytne odznaczenie.

Żywię wielką nadzieję, że Pan Prezydent sprosta do końca wyzwaniu, jakie zawiera w swym sednie jego hasło wyborcze: „Polska – Dom Wszystkich”, że nie zawiedzie najstarszych wśród nas – Nienarodzonych. Szczęść mu Boże!

Wobec wyłuszczonej wyżej racji uprzejmie proszę Księdza Rektora o zwrot dokumentu o przyznanym mi odznaczeniu do Kancelarii Pana Prezydenta, proszę także o załączenie kopii niniejszego listu, w którym uzasadniam moją odmowę przyjęcia tegoż odznaczenia.

Z wyrazami głębokiej czci,
Tadeusz Styczeń SDS

Kierownik Zakładu i Katedry Etyki KUL
Kierownik Instytutu Jana Pawła II KUL

Lublin, 9 X 2000